

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 263 ust. 4 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że operatorzy instalacji, do których począwszy od roku 2013 mają zastosowanie zasady dotyczące handlu uprawnieniami do emisji określone w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. U. 2003 L 275, s. 32), z wyjątkiem operatorów instalacji, o których mowa w art. 10a ust. 3 dyrektywy oraz nowych instalacji, bez wątplenia mogli byli żądać przed Sądem stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27) w zakresie, w jakim określa ona jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący?
- 2) Czy decyzja 2013/448/UE, w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, jest nieważna, ponieważ decyzja ta nie została przyjęta zgodnie z określoną w art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą?
- 3) Czy art. 15 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1) narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, jako że pierwszy z wymienionych artykułów uniemożliwia uwzględnienie emisji wytwórców elektryczności dla celów określenia jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego? Jeśli tak, to jakie są konsekwencje tej niezgodności dla decyzji 2013/448/UE?
- 4) Czy decyzja 2013/448/UE jest nieważna w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, ze względu na to, że decyzja ta opiera się m.in. na danych przedłożonych w ramach wykonania art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a nie przyjęto przepisów, o których mowa w tym artykule, zgodnie z art. 14 ust. 1?
- 5) Czy decyzja 2013/448/UE, w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, jest niezgodna w szczególności z art. 296 [TFUE] lub art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, ze względu na to, że decydująca dla obliczenia współczynnika korygującego wielkość emisji i liczba uprawnień do emisji zostały wskazane w decyzji tylko w części?
- 6) Czy decyzja 2013/448/UE, w zakresie, w jakim określa jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący, jest niezgodna w szczególności z art. 296 [TFUE] lub art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na to, że ten współczynnik korygujący jest określony w oparciu o dane, o których operatorzy instalacji, których dotyczy handel uprawnieniami do emisji, nie mogli powziąć wiedzy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 17 czerwca 2014 r. – Dr. Rüdiger Hobohm przeciwko Benedikt Kampik Ltd & Co. KG,
Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL**

(Sprawa C-297/14)

(2014/C 303/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dr. Rüdiger Hobohm

Strona pozwana: Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL

Pytania prejudycjalne

Czy konsument może na podstawie art. 15 ust. 1 lit. c) alternatywa druga w związku z art. 16 ust. 1 alternatywa druga rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych wytoczyć powództwo przed sąd właściwy ze względu na swoje miejsce zamieszkania przeciwko swojemu kontrahentowi wykonującemu działalność zawodową lub gospodarczą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, gdy wprawdzie umowa stanowiąca podstawę powództwa nie wchodzi bezpośrednio w zakres takiej działalności kontrahenta, która jest kierowana do państwa członkowskiego będącego miejscem zamieszkania konsumenta, to jednak umowa ta służy urzeczywistnieniu zysku gospodarczego, który jest celem uprzednio zawartej między stronami i już zrealizowanej innej umowy, objętej zakresem zastosowania cytowanych na wstępie przepisów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 16 czerwca 2014 r. – Alain Laurent Brouillard przeciwko Komisji konkursowej zajmującej się
rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation i państwu belgijskiemu**

(Sprawa C-298/14)

(2014/C 303/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alain Laurent Brouillard

Strony pozwane: Komisja konkursowa zajmująca się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation, państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 i 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także dyrektywę 2005/36 z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie do sytuacji, w której obywatel belgijski, zamieszkały w Belgii, który nie wykonywał działalności zawodowej w innym państwie członkowskim, w celu uzasadnienia swego wniosku o dopuszczenie do konkursu na stanowiska referendarzy przy belgijskim Cour de cassation (trybunale kasacyjnym) powołuje się na dyplom wydany przez uniwersytet francuski, a mianowicie uprawniający do wykonywania zawodu dyplom ukończenia studiów magisterskich z zakresu prawa, ekonomii, zarządzania na wydziale prawa prywatnego, o specjalizacji prawnik-lingwista, wydany w dniu 22 listopada 2010 r. przez francuski uniwersytet w Poitiers?
- 2) Czy funkcja referendarza przy belgijskim Cour de cassation, w odniesieniu do której art. 259k Code judiciaire (kodeksu postępowania cywilnego) przewiduje, że powołanie jest uzależnione od posiadania dyplomu doktora lub licencjata prawa, jest funkcją regulowaną w rozumieniu art. 3 ww. dyrektywy 2005/36 z dnia 7 września 2005 r.?